

ЕРИК ФРАНК РЪСЕЛ ДЪРЖАХТЕ СЕ МНОГО ГРУБО

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

Малкото магазинче на тясната улица изглеждаше съвсем занемарено. Може да минеш хиляда пъти покрай него, без да си спреш погледа. Но на прозореца, над зеленикавите завески, беше написано: „Продажба на мутанти“.

От изненада очите на Дженсън са качиха на челото му. Спря се, а след секунда хлътна вътре.

— Купувам шест — каза той.

— Много сте алчен — упрекна го човечето зад тезгяха.

Самото човече беше с бяла грива, воднисти очи и малинов нос, който неуморно подсмърчаше. Братята му (ако е имал такива) вероятно са се навъртали около Снежанка.

— Чуйте ме — каза Дженсън и внимателно огледа магазинчето. — Да поговорим сериозно, а? Както се казва, да слезем от небето на земята.

— Аз и без това съм си на земята. — Като доказателство човечето тупна с крак.

— Да приемем — отвърна Дженсън и са наведе напред, почти до лицето на мъничето. — Какви са тези ваши мутанти?

— Тънки и дебели — обясни магазинерът. — А също дълги и къси. Освен това нормални и откачени. Може мутациите да имат граници, но аз не ги знам.

— Зная кой е откачен — подхвърли Дженсън.

— Че кой друг ще знае, ако не вие — потвърди човечето.

— Аз съм вестникар, фейлетонист — многозначително каза Дженсън.

— Абсолютно убедително доказателство — съгласи се продавачът.

— Доказателство за какво?

— Кой е откачен.

— Хитро — призна Дженсън. — Обичам веселите и остроумните, дори когато не са с всичкия си.

— Не съм виждал толкова неучтивни вестникари. — Изтри очи, изсекна се и загледа втренчено посетителя.

— Моето положение ме извинява. Все пак съм потенциален клиент, а клиентът винаги има право, нали?

— Не е задължително.

— Ще го разберете, ако не искате да се разорите — закани се Дженсън и започна да оглежда рафтовете. Нищо особено, стъкленици и буркани с най-идиотски форми. — Та какво сега за тези мутанти?

— Какво какво?

— Каква е тая шмекерия?

— Продавам ги, това шмекерия ли е?

— Да бе! А знаете ли поне какво е мутант?

— Би трябвало.

— Би трябвало, разбира се, но знаете ли?

— Безусловно.

— Тогава какво е мутант?

— Ха така! — Човечето размърда нос и носът стана почервен. — Нима вие не знаете?

— Развъждам ги с десетки. Аз съм известен специалист.

— Тъй ли? — усъмни се човечето. — Как се казвате?

— Дженсън. Албърт Едуард Мелаки Дженсън от „Морнинг кол“.

— Никога не съм ви чувал.

— И не бихте могли. За целта трябва да можеш да четеш. — Дженсън пое дълбоко въздух и продължи: — Мутант, това е урод, който се получава веднъж на милион. Тежка частица, такава де, някакъв космически лъч бие по гените и когато му дойде времето, мамичка държи нещо за показване в цирка. Тъй че...

— Не е истина! — прекъсна го дребосъкът. — Мутант — това е организъм с радикално променена душевна или физическа структура, предаваща се на потомството, независимо дали е предизвикана от изкуствени или естествени причини. Качествата на всички мои мутанти се предават на поколенията, следователно моите мутанти са истински.

— Значи вие променяте всякакви живи същества и гарантирате, че мъничките ще бъдат като родителите си?

— Точно така.

— Е, тогава вие сигурно сте бог — заключи Дженсън.

— Подобно кощунство е неоправдано! — възнегодува старчето.

Без да му обърне никакво внимание, Дженсън пак огледа рафтовете със стъклария.

— Това какво са?

— Съдове.

— Това се вижда с просто око. А какво има в съдовете, разтворени мутанти?

— Я не говорете глупости.

— Аз никога не говоря глупости — увери го Дженсън. — Вие търгувате с мутанти, значи трябва някъде да ги складирате.

— Така е, търгувам.

— Пише го на витрината. Каква е тази шмекерия?

— Вече казах, няма никаква шмекерия.

— Прекрасно! Аз съм клиент. Покажете ми няколко мутанта, от по-модерните. Нещо вечерно и по-аристократично.

— Това не е магазин за дрехи — отвърна мъничето. — На вас ще ви отива рокля с дълбоко деколте, ще изглеждате страхотно.

— Нека това не ви притеснява. Искам мутант, нищо повече.

— Нещо по-определено? — попита магазинерът.

Дженсън са замисли.

— Да. Искам да купя син носорог с дължина седемнайсет дюйма и с тегло не повече от осем фунта.

— Няма такъв в серийно производство. Ще трябва да се прави специално.

— Точно това и очаквах! Веднага усетих, че моята молба не е съвсем традиционна.

— Нужни са две, дори три седмици — предупреди човечето.

— Не се съмнявам. Месеци, години. Какви години, цял живот!

— Мога да ви предложа розов слон — продължи продавачът. — С горе-долу същите размери.

— Кому са притрябвали розови слонове, във всяка кръчма е фрашкано.

— Така е, доста са. — Приглади белите си коси и въздъхна: — Явно не мога да ви бъда полезен.

— Искам да видя мутант! Какъвто ще да е! Най-евтиния! — закрещя Дженсън.

— Моля.

Човечето протри очи, изсекна се шумно и се скри зад вратата, която водеше към склада на магазина. Дженсън се пресегна и хвана една необичайна по форма стъкленица, пълна до половината с оранжева течност. Махна капачката и помириса, напомни му за

първокачествено уиски, ужасно силно. С нежелание остави банката на мястото ѝ.

Магазинерът се върна. Носеше бяло кутре с черно петно около едното око. Почти го хвърли на тезгяха.

— Заповядайте.

— Ясно — рече Дженсън. — Вие сте узрели за съдебната зала.

— Защо?

— Какъв е този мутант?

— Вие по-добре трябва да знаете — рече човечето с тон на обиден, — нали сте голям спец в тази област.

Хвана кутрето и го помъкна обратно.

— Егати умникът! — презрително излая кутрето, преди вратата да хлопне.

Когато продавачът се появи отново, Дженсън реагира бурно:

— Чух го какво каза! Правят го всички кукли по театрите.

— Възможно е.

Човечето се изкиха и започна шумно да подрежда стъклениците.

— И онези фокусници, които говорят с коремите си.

— Възможно е — повтори човечето.

— Аз съм опитен. Когато ми падне нещо интересно за вестника, нюхам като куче. Не мърдам от мястото, докато не съм напълно наясно. Ето такъв съм.

— Не се съмнявам.

— Така. Да погледнем по-просто на нещата. Вие продавате мутанти, или поне така твърдите. Дотук новината е два-три реда, обаче два-три оттук, два три оттам — и ето, фейлетонът е готов.

— Нима? — Обърканото от тази вест мъниче повдигна белите си вежди.

— Хубавият фейлетон — продължи Дженсън, — написан от опитен фейлетонист, говори много. Четат го всички. Понякога разказва за приятни неща, понякога за неприятни. Полицията чете неприятните и е благодарна, че съм ѝ насочил вниманието. По правило тя закъснява, най-често героят на моето произведение успява да го прочете пръв и да се изплъзне. Разбирате ли?

— Не, не разбирам.

Дженсън удари с длан по тезгяха.

— Току-що се опитахте да ми пробутате някакво кученце. То каза: „Егати умникът!“. Чух го с тези две уши. Това е измама. Трупане на мангизи по нечестен път. Мошеничество.

— Но аз не съм вземал никакви пари — и старчето махна пренебрежително с ръка. — Пари. За какво са ми? Аз никога не вземам пари.

— Как така не вземате?! Тогава какво искате за пършивото си кутре?

Човечето се огледа, наведе се през тезгяха и прошепна нещо съвсем тихичко. Дженсън се опули и каза:

— Е, сега окончателно се убедих, че сте психар!

— Някои материали съвсем не ми достигат — почти като извинение обясни човечето. — Неорганични колкото искаш, но виж, животинска протоплазма няма. Колко сили и време ми трябвават...

— Представям си. — Дженсън погледна часовника си. — Покажете ми поне един истински, оригинален мутант и аз ще ви прославя в неделния брой. В противен случай...

— Аз самият съм мутант — скромно отвърна човечето.

— Ха така! И какво можете да правите?

— Всичко. — След пауза добави: — Ако не всичко, почти всичко. Например да вдигна себе си без чужда помощ. Ама по-тежко не мога.

Дженсън се закикоти високомерно.

— И можете да правите други мутанти?

— Мога.

— Тогава хайде, започвайте. Трябва ми син носорог с дължина седемнайсет дюйма и тегло не повече от девет фунта.

— Не мога да направя носорог на секундата, нужно ми е време.

— Това вече го чухме, безкрайни увъртания! — Дженсън се навъси. — А чист розов диамант колкото кофа можете ли да направите?

— Ако може да послужи за нещо... — Човечето се изкашля и премести някакъв буркан на мястото му. — Скъпоценен камък с такива размери не би струвал нищо. Пък и ще трябва много време.

— Ето пак! — Дженсън огледа важно рафтовете. — И колко ви плащат?

— Кои?

— Дилърите на наркотици.

— Не ви разбирам.

— Да бе, да! — Лицето на Дженсън почти се залепи за лицето на магазинера и изразяваше цинизма на човек, добре запознат с тънкостите на живота. — Надписът на витрината е за отвличане на вниманието. Думите имат друг смисъл. Вашите клиенти наричат „мутанти“ съдовете с дрога, от която после се качват на седмото небе. Като вас.

— В съдовете има разтвори — опонира стопанинът.

— Че кой се съмнява — подхвана Дженсън. — Пакетираните мангизи не се разтварят. — Показа стъкленицата, която бе помирилсал, и попита: — За тази колко?

— Николко — отвърна човечето и му подаде стъкленицата. — Но непременно ми върнете амбалажа.

Дженсън пак отвори буркана и го помириса. Мушна пръст, после го облиза. На лицето му се изписа блаженство.

— Взимам си назад думите за наркотиците. Всичко разбрах. Незаконна търговия със спирт, деветдесет и шест градуса, без никакви данъци. — Засмука пръста. — Какво ми пука. Смятайте ме за свой клиент, ще ви посещавам редовно.

Дженсън удари глътка. Сякаш цяло факелно шествие мина през гърлото му.

— Оу!

Спря да диша и загледа стъкленицата с нескрито уважение. Беше малка, не повече от една пета пинта. Отново я поднесе към устните си.

— Задължен съм ви. Пия за беззаконието.

— Държахте се много грубо — отсече човечето. — Запомнете го.

Усмивайки се иронично, Дженсън отметна глава и погълна остатъка. Сякаш нещо взриви стомаха му. Стените на магазина започнаха да се разтягат и да се свиват. Цели пет секунди краката му бяха като подкосени, после се прекърши в пояса и подът го трясна в лицето.

Една подир друга лениво минаваха вечности, мъгливи и глухи. Свършиха. Бавно, като след страшен сън, Дженсън започна да се

връща към действителността.

Стоеше на четири крака върху лед или нещо като лед. Точно като куче, само че вдървено. С оловна катуна като при махмурлук. Разтресе глава, за да дойде на себе си.

Макар и трудно, мислите започнаха да се връщат в черепа му. Прикрита търговия с наркотици. Попадна случайно и започна да става любопитен. Някой се е промъкнал отзад и го е халосал. Така става, когато не си държиш езика зад зъбите и задаваш излишни въпроси.

„Държахте се много грубо. Запомнете го.“

Да, да, грубо! Скоро ще се оправи, силите ще му се върнат и тогава ще стане не груб, а направо вулгарен! Ще му строши катуната на парчета и ще ги разхвърли наоколо!

Очите повече или по-малко вече виждаха. Май по-малко, отколкото повече. Странни някакви, късогледни. Но пък носят работи идеално — улавя какви ли не миризми, даже на прегрят двигател на разстояние петдесет ярда. Ама очите за нищо не ги бива.

И все пак успяха да видят, че въпросният лед изобщо не е никакъв лед. По-скоро стъкло, дебело и студено. Доста по-надолу се виждаше друг такъв лист, по-ниско — още един, а точно пред очите му имаше здрава телена мрежа.

Опита да се изправи, но гръбнакът му сякаш се бе вкаменил и се оказа огънат. Краката не се подчиняваха. Все така на четири крака несръчно и мудно започна да се премества към мрежата. Не различаваше нищо, но чу гласове.

— Тя иска арабска хрътка с телепатични способности. Трябва да й намерим.

— Ще ми трябват десетина дни — беше гласът на човечето.

— Рожденият й ден е другата събота. Става ли?

— Става.

— Прекрасно, започвайте. Ще ви се отблагодаря щедро като дойда.

Дженсън примижа и се вторачи през мрежата към блестящата повърхност отсреща. Пак стъкло, а зад него цяла редица празни буркани. Върху стъклото някакви неясни, размазани сенки. Като далечен прозорец с надпис. Буквите сякаш са обърнати с краката нагоре. Вглежда се дълго, докато не схвана написаното: „Продажба на мутанти“.

Погледна право пред себе си и видя някаква отражение. Този път по-отчетливо. Мръдна встрани. Отражението също мръдна. Разтресе глава. Отражението също разтресе глава. Отвори уста — отражението отвори своята.

Тогава закрепця, но се чу само тихо ръмжене. Отражението също изръмжа.

Беше нещо синьо, дълго седемнайсет дюйма. И на отвратителния му нос стърчеше рог.

Издание: Списание „Зона F“, бр.2/2002

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.